

Szerencsen átsuhanva konstatáljuk, hogy a százhúsz évig fungáló cukorgyár homlokzatán a Cukorgyár feliratot megtoldták: *Gyártörténeti kiállítás* és *Cukorgyűjtemény* virít most. Sokáig nem feszegethetjük a gazdasági témát, mert elhagyjuk a Hegyalja kaput is, innen már megfertőz a fesztiválláz.

És a kellemes meglepetések: **a kemping teljesen el van választva** a fesztivál területtől, tehát a sátrak, autók közt nyugodtan ehetik-ihatják a fesztiválozók a jó kis hazait. Persze, a büfések, árusok itt is nyomulnak, kihasználják ezt a hetet, aminek örülünk is, hisz itt készpénzzel is szóba állnak, nem csak kártyával, mint bent.

Kedden délután érkezünk, egy nappal a hivatalos kezdés előtt, de már a környéken is ezrek csatangolnak, sokan már a hétvégén ott kempingeztek és hangolódtak. Talán ennek is eredménye, hogy semmi megilletődöttség, **a hangulat már tetőfokon!**

Igaz, last minute beszúrtak a szervezők egy nulladik napot, többnyire környékbeli együttesek fellépésével, de anélkül sem unatkozott volna a Hegy'közösség.

Másnap délben, már stílusosan a Jager bárban indítjuk a fesztivált, spontán megalakul a **Szécs i Pál Fan Club**
, lapozgatjuk a programfüzetet és karikázunk. Pedig tudjuk jól, hogy úgysem lesz mérvadó: ahogy telik az idő, majd úgy bízzuk magunkat ösztöneinkre.

Elsőre engedek a hegedűhúrok csalogatásának, és lefekszem a keverőpult árnyékába: valahogy így esik most jól hallgatni **Csík Jancsiék** feldolgozásait. Az EFOTT-on utcazenészeknek felcsapó **Yellow Spots** itt színpadot is kaptak, de meggyőződtünk, hogy a színpadi megjelenésük hatásosabb, mint zenei produkciójuk.

Másik színpadon a **Road** vonzott hatalmas tömeget, akik aztán nem is tágítottak onnan, hisz evés közben jön meg az étvágy: következett az **Exodus** és **Arch Enemy**
(egy udvarhelyi pár kimondottan értük érkezett Tokajba!).

Kissé távolabb, a *Furmint* színpadán a hozzám közelebb álló zenei ínyencségekre a **ZUP** melegített be, hogy aztán

Ferenci Gyuri
számolja a keringő gólyákat és a Rackajam kíséretében megénekelje, hogyan ül a szeretője ölibe és megmondja a tutit: egy csapat van, a Ferencváros! Sokadik ráadásként pedig Petőfi versével búcsúzzon: Csikós vagyok az alföldi rónán...

A rövid pihenő csak arra volt jó, hogy kétszer is meglepődjünk: előbb azon, hogy mekkora koncertet tud még mindig adni az **Edda**, utána pedig azon, hogy **Marian Gold**, az **Alphaville** énekesének hangja semmit sem kopott negyed évszázad alatt.

Mint ahogy a **Firkinnek** sincs ideje berozsdázni, hisz szinte naponta fellépnek. És bírják a strapát, ezúttal is olyan elánnal kezdtek, hogy a biztonságiak rögtön segítségért kiáltottak, mert a kordon nem bírta elviselni a rajongók nyomását.

A vége felé pedig **Barni** a közönség éljenzésével köszönte meg az ajándék pálinkát, utána pedig további kedves udvarhelyiekkel találkoztunk.

Ha kedvet kaptatok, akkor nem szabad totojázni, az már biztos, hogy lekésitek **Everlastet** és a mai girl powert (
Magashegyi
,
Bori
,
Anna and the Barbies
és
Nemjuci
koncertek), de elkaphatjátok még a Cerry Bombot,
csemegézni a koncertekből itt lehet
.